

Dr. sc. BRANKO BLAŽEVIĆ, izvanredni profesor
Fakultet za turistički i hotelski menadžment, Opatija, Sveučilište u Rijeci, Hrvatska

PROSTORNE RAZLIČITOSTI KAO ISHODIŠTE REGIONALNOG RAZVOJA I TURISTIČKE REGIONALIZACIJE

UDK 338.486:711.2](497.5)
Primljeno: 27.09.2003.
Izvorni znanstveni rad

Autor u svom radu promatra prostorne različitosti kao ishodište regionalnog razvoja te kroz neophodan proces delokalizacije prostornih sadržaja, promatra regije bez čvrstih granica između njih. Isto tako na tom principu nastoji dati definiciju turističke regije kao podsustava regionalne ekonomike kao znanstvene discipline, što podrazumijeva neophodne i nužne interregionalne odnose i delokalizacijske procese, i turističku regiju čini samo podsustavom Hrvatske kao turističke regije i ujedno podsustavom hrvatskog gospodarskog sustava. Turistička regionalna politika traži u sklopu ekonomske politike specifičan pristup, a što čini, prema teoriji sustava, samo podsustav hrvatske turističke politike, odnosno podsustav regionalne ekonomske politike. Autor se kod turističkih regija priklanja teoriji ravnotežnog rasta u slučajevima gdje nema dobro razrađene koncepcije i strategije razvoja i jasno razrađene razvojne vizije i ciljeva. Isto tako se zalaže za teoriju velikog udara tamo gdje postoji razrađena i jasna vizija i neophodni razvojni dokumenti.

Ključne riječi: regionalna ekonomika, regionalizacija, turistička regija, turistička destinacija.

UVOD

Osnovno polazište za utvrđivanje sadržaja regionalne ekonomike čini teritorijalna razina promatranja. Osim užitih teritorijalnih jedinica u okviru jedne države u teoriji i praksi prisutna su i razmatranja zemalja i grupacije zemalja kao jedinice promatranja.

Sva pitanja vezana uz sadržaj regionalnog aspekta mogla bi se svrstati uglavnom na tri osnovne grupe pitanja, i to: Kubović, 52/: unutarregionalna (intraregionalna) pitanja razvoja; međuregionalna (interregionalna) pitanja razvoja; specifična regionalna pitanja.

Prostorni razmještaj pojedinačnih turističkih uvjeta određuje njihovu zajedničku vrijednost. Ovisno o značajkama turističkih atraktivnosti stvaraju se među

njima različiti odnosi u prostoru. Ako sve to pripada i širem tipološkom, turistički atraktivnom prostoru, u kojem je inkorporiran i sustav naselja, sa zanimljivim realnim i potencijalnim turističkim atrakcijama, dobivamo funkcionalno atraktivnu cjelinu koja se može uobličiti kao turistički lokalitet, turističko mjesto, turističko područje ili turističke regija. /Magaš, 2003., str. 16/.

Kroz relativno dugo povijesno razdoblje dostatan odgovor na turističke preferencije bilo je turističko mjesto. Suvremena kretanja u načinu korištenja slobodnog vremena karakterizira heterogena potražnja koja ne preferira pojedinačne usluge nego paket usluga koji se proizvodi na određenom prostoru. Taj prostor s ukupnošću svojih elemenata ponude postaje odredište, cilj putovanja, pri čemu na njegovu veličinu i oblikovanje utječu gosti sa svojim sve diferenciranijim zahtjevima, te se turistička destinacija definira kao «optimalna kombinacija fiksnih i varijabilnih čimbenika te mogućnosti turističkog djelovanja u skladu s preferencijama tržišta, neovisno o administrativnim granicama» /Magaš, 2003., str. 25-26/.

Turistička destinacija postaje temeljni institucionalni okvir u osmišljavanju koncepta turističkog razvoja. Ona odražava bitne promjene u filozofiji turističke politike koja težište razvoja prebacuje od smještajnog objekta na čitav prostor turističke destinacije koji se ne mora poklapati s administrativno utvrđenim granicama.

1. DELOKALIZACIJA PROSTORNIH SADRŽAJA

Prošlo stoljeće, a još više novi nastupajući milenij obilježiti će vrlo dinamičan razvoj i snažan utjecaj na prostor i sadržaje smještene u prostoru. Jačanje spoznaje da je prostor ograničeni resurs ističu ga kao univerzalan uvjet življenja. Klasifikaciju užeg i šireg prostora vršimo prema prirodnim, ekonomskim, društvenim, sociološkim, demografskim, ekološkim i sličnim sadržajima koji obilježavaju i razlikuju prostor. Sve te prostorne različitosti i karakteristike nisu statične, već imaju i dinamički aspekt.

Agresivnost čovjeka prema prirodnim dobrima ostavlja sve naglašenije negativne efekte na prirodno okruženje i prirodna dobra i ugrožava trajnost dobara i dovodi u pitanje opstanak civilizacije. Očito da i funkcija vlasništva nad tim dobrima poprima sasvim nove dimenzije i motivacije, i smisao individualne korisnosti i prisvajanja prelazi u oblast kolektivne kvalitete uvjeta življenja i samim tim očuvanja i unapređenja. /Bogunović, 1991., str. 397./

Nakon izraženih procesa lokalizacije prostora, sve se više i sve će se više isticati delokalizacija i internacionalizacija prostora. Taj proces potenciraju sve veći i brojniji problemi ugrožavanja prostora i brojne štetne intervencije u prostoru koje sve više ugrožavaju i opstanak čovječanstva. Iz tog razloga sve više se razmatraju međuregionalni odnosi. To podrazumijeva eliminaciju ili amortizaciju postojećih fizičkih, pravnih, ekonomskih i sličnih barijera u svrhu povećanja mobilnosti svih relevantnih resursa, a posebno ljudi i kapitala. To praktički znači da je prostor i posebno sadržaje u prostoru teško omeđiti čvrstim ogradama i striktno lokalizirati, bez naglašenih štetnih razvojnih posljedica/Bogunović, 1991., str. 398/.

Proces delokalizacije prostornih sadržaja sve je više prisutan između država, raznih grupacija država, pa je besmisleno i štetno naglašavati regionalnu autarhiju i lokalizaciju. Vlasnička prostorna obilježja, nacionalne suverenitete i do sada prisutna zatvaranja mijenjaju razvojni procesi. Sve prisutniji procesi delokalizacije povezuju prostore i brišu granice neutralnosti prostornih sadržaja. Time se šire prostorne veze i utjecaji između užih i širih prostora. Sve je prisutnija izražena diferencijacija dinamike razvojnih procesa i razine ostvarene društveno-ekonomske razvijenosti. Ta kretanja i odnosi prisutni su između pojedinih prostora sa državnim i nacionalnim obilježjima ali i između užih nacionalnih prostora.

Univerzalan sadržaj regionalne ekonomike, imajući na umu i razlike u teritorijalnim razinama, čini regionalna privreda struktura i regionalna ekonomska politika. Regionalna privredna struktura podrazumijeva teritorijalizaciju faktora i u cjelini gledano ekonomsku stvarnost regije. Poimanje procesa teritorijalizacije isključuje u oblasti privredne strukture i ekonomske politike autarhičnost i uz teritorijalizaciju podrazumijeva interregionalne odnose i delokalizacijske procese. /Bogunović, 1991., str. 400/.

Regionalna ekonomska politika podrazumijeva aktivan odnos prema strukturi privrede u smislu usmjeravanja i stimuliranja procesa strukturne transformacije i njenog otvaranja za tržišnu mobilnost i alokaciju faktora.

Osnovna karakteristika regionalne politike je komplementarnost s globalnom ekonomskom politikom i zasniva se na osnovnim principima prihvaćenim na razini narodnog gospodarstva koji uvažavaju analitičke spoznaje strukturnih nesklada prisutnih na užim teritorijalnim razinama.

Regionalna ekonomska politika je skup koherentnih relacija koje imaju za cilj povećanje blagostanja regije. To ujedno pruža mogućnost spoznaja o regionalni vrijednosnim sistemima i osnovnim pokretačkim snagama u regiji koje djeluju na racionalno ponašanje i povećavaju materijalne i duhovne vrijednosti. To je ujedno i ishodište za pravilnu turističku regionalizaciju unutar Hrvatske s obzirom na prirodne, kulturne ili izvedene atraktivnosti na jednom ne prečvrsto omeđenom području.

Delokalizacijski procesi u prostoru ogledaju se u tokovima faktora proizvodnje, robe, informacija, funkcioniranju tržišta i procesima koji obilježavaju ekološko područje. Regionalni sadržaji u cjelini, a posebno ekonomski, sve više potenciraju interregionalnu suradnju i odnose ne samo u okviru narodnog gospodarstva već i između narodnih gospodarstava.

Polazeći s ekonomskog stajališta i procesa prisutnih unutar i između regionalnih jedinica, razvoj regije valja promatrati s dvije točke gledišta i to unutrašnje i vanjske. Unutrašnja podrazumijeva unutar regionalnu alokaciju resursa, organizaciju i sadržajnu usklađenost koji otvaraju prostor za intenzivan rast i razvoj. Kod vanjskog sagledavanja procesa riječ je o otvorenosti regije i međuregionalnim odnosima i stvaranju mehanizma za transferiranje ekonomskog rasta i razvoja u cjelini prostora narodnog gospodarstva, ali i odnosa sa širim okruženjem.

2. IZBJEGAVANJE STVARANJA ČVRSTIH GRANICA REGIONALNE EKONOMIKE

Različitosti u pristupima i oblikovanju definicija regionalne ekonomike predstavlja širenje pogleda i obogaćuje spoznaju o toj disciplini. Jedinствени doprinos znanstvenika što se bave tim problemima svakako se ogleda u fleksibilnosti navođenja sadržaja i izbjegavanju stvaranja čvrstih granica regionalne ekonomike. /Bogunović, 1991., str. 399/.

Definiranje regionalnog aspekta razvoja moguće je sintetički izraziti u slijedeća četiri pristupa:/isto 399/:

1. prostor koji obilježava lepeza različitih činilaca što ujedno čine fizički ambijent teritorijalizacije
2. u prostoru su smješteni prirodni, demografski i proizvodni resursi koje karakterizira oskudnost, neravnomjerna raspoređenost i nesavršena mobilnost
3. prostor se može segmentirati na dijelove koji obilježavaju određene karakteristike
4. te karakteristike promatramo s ekonomske točke gledišta i njegove otvorenosti za mobilnost sadržaja i delokalizacijske procese.

Prema tome sintetička definicija discipline glasi »regionalna ekonomika je znanstvena disciplina koja s ekonomskog stajališta izučava, na obilježenim i determiniranim prostorima-regijama i u prostornoj interakciji, sadržaje i procese u svrhu traženja rješenja za mobilnost i optimalnu alokaciju resursa, te na toj osnovi maksimiziranje blagostanja» /Bogunović, 1991., str. 400/

Iz prethodne definicije regionalne ekonomike mogli bi definirati i sintetički izraziti jedan od podsustava te znanstvene discipline a koja se odnosi na turističku regionalizaciju. Turistička regionalizacija je prema tome podsustav regionalne ekonomike kao znanstvene discipline a koja izučava na obilježenim i determiniranim turističkim prostorima-regijama sadržaje i procese u svrhu traženja rješenja za mobilnost i optimalnu alokaciju turističkih resursa, te u prostornoj interakciji maksimiziranja blagostanja.

Kako god regionalna privredna struktura podrazumijeva teritorijalizaciju faktora i u cjelini gledano ekonomsku stvarnost regije, to znači da turistička regija može biti upravo prepoznata na tržištu po teritorijalizaciji turističke resursne osnove.

Međutim kako poimanje procesa teritorijalizacije isključuje u oblasti privredne strukture i ekonomske politike autarhičnost i uz teritorijalizaciju, turistička regionalizacija podrazumijeva neophodne i nužne interregionalne odnose i delokalizacijske procese. Ona je samo podsustav Hrvatske kao turističke regije i ujedno podsustav hrvatskog gospodarskog sustava.. Turistička regionalna politika isto je tako, prema teoriji sustava, podsustav hrvatske turističke politike, odnosno podsustav regionalne ekonomske politike.

Danas nova koncepcija turističkog razvoja mora biti utemeljena na načelima tržišta i na načelima komplementarnosti obale i njenog zaleđa, ekološke ravnoteže, te na načelu razvoja regije, subregije kao funkcionalne cjeline. Sve to traži i novu koncepciju turističkog marketinga koji podrazumijeva pozicioniranje regije i njenih subregija, njihovih turističkih proizvoda i njihov plasman na ciljane, alternativna tržišta. Zato načelno govoreću postoje tri regionalne podjele: /Magaš, 2003., str. 12/

- granice turističkih regija poklapaju se s granicama administrativnih jedinica
- turističke se regije definiraju neovisno o političkim granicama
- turističke regije postoje na području cijele države, ali se ne poklapaju s granicama teritorijalno-političkog ustroja (županijama).

3. UNUTARREGIONALNA I MEĐUREGIONALNA PITANJA RAZVOJA

Unutarregionalna pitanja razvoja vezana su uz unutrašnji razvoj i organizaciju regije u svrhu efikasnog korištenja raspoloživih resursa i njihovu gransku alokaciju. Ona potiče podjelu rada i regionalnu specijalizaciju i stvara uvjete za veću međuregionalnu mobilnost resursa. Tako se otvaraju prostori za međuregionalnu suradnju i postizanje intra i inter regionalnog optimuma, što uključuje razbijanje regionalizama i otvaranje regionalnih struktura. /Bogunović, 1991., str. 401/.

Regija se poima kao organski kompleks međusobno povezanih, komplementarnih i usklađenih ekonomskih, političkih i društvenih sadržaja. Na tim osnovama uspostavljena intraregionalna organizacija čini polazište za vrednovanje resursa, prostornu distribuciju sadržaja u regiji i interregionalnu mobilnost.

Cilj koji treba postići je uvažavanje regionalne specijalizacije, podjele rada, te na osnovi povećanja proizvodnosti maksimalizacija regionalnog blagostanja.

Unutarregionalna pitanja uglavnom se odnose na stvaranje uvjeta za: /Bogunović, isto 401-402/.

1. efikasnije i potpunije korištenje prirodnih, demografskih i proizvodnih potencijala regije;
2. zadovoljavanje materijalnih i duhovnih potreba stanovništva regije;
3. uspostavljanje i izgradnju organizacije i funkcija interregionalnih odnosa primjerenih djelovanju tržišta, što otvara regionalnu strukturu i omogućava mobilnost faktora i maksimalizaciju dohotka regije, regija i čitave zemlje;
4. očuvanje prirodne sredine, ne u smislu zamrzavanja prostornih vrijednosti i zadržavanja tradicionalnih odnosa i sadržaja, već njihovog očuvanja, unapređenja i prilagođavanja zahtjevima kvalitete življenja u suvremenim uvjetima, kao bitne komponente životnog standarda i preduvjeta permanentnog povećanja životnog standarda;
5. razvijanje urbanih sadržaja na čitavom prostoru regije uz rast i razvoj primarnih, ali i sekundarnih gradskih naselja, te stvaranje urbane prostorne strukture koja minimizira društvene troškove.

Međuregionalni razvoj multiplikativno djeluje na unutarnje regionalne procese. Nije jednostavno u praksi uspostaviti željene međuregionalne odnosno interregionalne odnose. Teškoće su vezane uz ograničenja na uspostavljanju komplementarnosti između tržišta i intervencionizma, te zadržavanje motivacije i realne alokacije i vrednovanja faktora. Naime, regionalni problemi su po svojoj prirodi dugoročnog karaktera, a tržišni mehanizma teže maksimizaciji efekata u što kraćem vremenu. /Bogunović, isto, 403/

Autarhičnost razvoja minimizira alokativne funkcije tržišta, slabi prostornu mobilnost faktora i širi jaz između regija u njihovoj društveno-ekonomskoj razvijenosti. Ekonomska politika ima zadaću :

1. da stimulira i aktivira regionalne razvojne procese kroz gransku strukturu, usmjerava aglomeracijske procese i izgradnju komplementarnih globalnih, granskih i regionalnih struktura. I
2. da destimulira i umanjuje negativne tržišne regionalne utjecaje na području razvoja i odnosa prema vitalnim prostornim sadržajima.

Interregionalni razvoj i međuregionalna pitanja razvoja počivaju na temeljima teorije sustava i uvijek su proces traženja optimalnog odnosa između dijelova i cjeline odnosno između regije, regija i narodne privrede kao cjeline.

Turističke regije su dobri primjeri funkcioniranja turističkog sektora koji značajnije nego drugi sektori sudjeluje u međuregionalnoj razmjeni te prenosi impulse šireg tržišta na regionalnu strukturu. Impulsi se očituju u razvijanju regionalne specijalizacije, podijeli rada, što mijenja i postojeću regionalnu strukturu. Čitav taj proces kao svoj krajnji efekt ima multiplikativno povećanje regionalnog dohotka i zaposlenosti.

U kritičkom osvrtu na slijed procesa unutarnjeg političko-teritorijalnog organiziranja Hrvatske, nakon njezina državnog osamostaljenja, potrebno je istaknuti da je tu glavni problem bila politička nesigurnost u tadašnjim institucijama vlasti- kako se odnositi prema regionalizmu i političko-upravnoj, odnosno sadržajno široj decentralizaciji države. /Žuljić, S., 2001, str. 25/

Hrvatska je naime, geografski, a dodatno i tradicijski, jasno diverzificirani prostor, unutar kojeg se mogu relativno jednostavno očitati njegove komponente. Kohezivne su snage, bez obzira na regionalne različitosti njegovih pojedinih dijelova, toliko snažne da se konačno valja osloboditi straha od nekih difuznih snaga. /Žuljić, S., 25/. Iz tog razloga se i polazi od realnosti /Žuljić, S., 27/, da teritorijalno- politička regionalizacija Hrvatske, koja će morati biti duži proces, mora biti u određenom kontinuitetu s postojećom županijskom razdiobom Hrvatske. Zbog toga je realnije oslanjajući se na europske uzore, razmišljati o formiranju regionalnih zajednica na osnovi povezivanja postojećih županija u takve zajednice. Time u prvoj fazi ne bi bila narušena zanimanja za postojanje sadašnjih županija, uz uvjet da bi se decentralizacija države usmjerila na regionalne zajednice. Decentralizacija je društvena potreba, a imati će višestruko pozitivne učinke u stabilnijem i ravnomjernijem razvitku Republike Hrvatske.

3. REGIONALNA EKONOMSKA POLITIKA – TEORIJA VELIKOG UDARA NASUPROT TEORIJI RAVNOTEŽNOG RASTA

Regionalna ekonomska politika podrazumijeva izgradnju i definiranje koncepcija, strategija, ciljeva, zadataka i tekućih mjera ekonomske politike i njihovo ostvarivanje na različitim teritorijalnim razinama. Ona se temelji na kompatibilnosti regionalne, granske i globalne politike. To praktično znači obogaćivanje granske i globalne politike specifičnim regionalnim sadržajima koji pridonose rastu i razvoju. Kako su prisutna shvaćanja da narodno gospodarstvo predstavlja agregaciju regionalnih ekonomija, zato regionalna ekonomska politika svoje ishodište nalazi u:

- tretiranju i razrješavanju nejednakosti u okviru i između teritorijalnih dijelova narodnog gospodarstva, ali i između pojedinih zemalja i grupacija zemalja i
- spoznaji da narodno gospodarstvo podrazumijeva regiju kao osnovni okvir i polazište nacionalnog razvoja.

Spomenute nejednakosti se manifestiraju u različitim segmentima regionalne društvene, ekonomske i političke strukture. U društvenoj oblasti nejednakosti se ispoljavaju u nejednakim uvjetima na kulturnom obrazovnom, zdravstvenom i u cjelini gledano, duhovnom planu za ostvarivanje individualnih i kolektivnih potreba. Ekonomske nejednakosti nalaze ishodište u različitostima ekonomske strukture i razini ekonomske razvijenosti.

Ekonomske rast kao proces kvantitativnih promjena je potreban, ali ne i dovoljan uvjet za razvoj. Rast kao jednodimenzionalna pojava može izvršiti destrukciju nekih razvojnih dimenzija, a to je posebno uočljivo prema faktorima i prirodnim vrijednostima. Ekonomske rast u pravilu je determiniran raspoloživošću i rastom samih faktora, ali i njihovom kombinacijom, mobilnošću, alokacijom i svakako efikasnošću. Kako maksimum proizvodne funkcije zavisi upravo od oskudnog faktora, u pravilu je kod slabije razvijenih regija riječ o kapitalu. Tako se teorija rasta u suštini svodi na investicije.

Kod turističkih regija treba biti posebno oprezan, jer oskudnost faktora sve više zauzimaju prirodni resursi a sve manje kapital, te je neophodno i nužno da turističke regije imaju dobro osmišljene i prihvaćene Glavne planove razvoja turizma /Master plan/ u kojima će se inventarizirati ukupni turistički potencijali, kvantificirati odnosi posebno oskudnih faktora, što znači da kapitalu treba dati također važnu ali nikako i presudnu ulogu.

Slabo razvijena gospodarstva i regije karakterizira oskudnost kapitala i skromne investicijske mogućnosti. Osiguranje oskudnih resursa i ubrzanje rasta je u fokusu ekonomske politike nerazvijenih područja. Razlike u razvijenosti između područja nisu posljedica ravnotežnog rasta koji podrazumijeva točku u kojoj se sijeku krivulje štednje i investicija.

Nasuprot tome, veliki razvojni pomaci rezultat su razbijanja statičke ravnoteže i ravnotežnih odnosa, unošenja razvojnog nemira, i uspostavljanja ravnoteže na višoj

razini društveno-ekonomske razvijenosti. Riječ je o tzv. Teoriji velikog udara «big push» koja predstavlja alternativu teoriji ravnotežnog rasta. Napuštanje ravnotežne privrede i izlazak iz tzv. Začaranog kruga siromaštva /vidi: Stipetić, Cicvarić, Grahovac-225/ praktično znači veliki udar i dobro postavljanje razvojnih ciljeva koji će prioritete usmjeriti na ono gospodarstvo koje će multiplikativno determinirati ukupan rast i razvoj, odbacivši teoriju permanentne ravnoteže, ali ponovno je kasnije uspostavljajući na puno višoj razini od dosadašnje.

Turističke regije mogu se prepustiti velikom udaru pod uvjetom da imaju dobro razrađenu koncepciju i strategiju svog razvoja, te da imaju odgovore na brojna razvojna pitanja i posebno eliminiranja ograničenja razvoju. U protivnom, s obzirom na neponovljivu resursnu osnovu, a posebno prostor kao ograničeni resurs, «veliki udar» može postati velika katastrofa. Tada je bolje i po cijenu sporijeg rasta ne uništiti dugoročne izvore i preferirati teoriju bilanciranog rasta.

O značenju teritorijalne organizacije države, kada je riječ o njezinoj administrativno-političkoj odnosno regionalnoj razdiobi, govori, između ostalog, kontinuirano poklanjanje pažnje Europske zajednice kasnije Europske unije. Iako se radi o različitim povijesnim ishodištima i o različitostima o putu prilagodbi i izbora različitih rješenja, iskustva u administrativnoj razdiobi i iskustva regionalizma pažljivo se registriraju i analiziraju.

U jednoj kartografskoj analizi Europske zajednice objavljenoj godine 1974. /prema: Žuljić, S., 4/ posebno je obrađeno pitanje «administrativnih regija i jedinica». Tu se između ostaloga konstatira da je administrativna struktura zemalja članica u velikoj mjeri naslijeđe prošlosti, a navode se podaci o prilagodbama, kao što su to smanjenje broja općina (Danska), planovi regionalizacije povijesnih provincija u regionalne jedinice /(Nizozemska) i o formaliziranim razvojnim regijama (Francuska). Osobito je naglašena potreba studijskog pristupa problemu regionalizacije, koji je ocijenjen kao složen, ne samo razvojni, nego i politički problem (Ujedinjeno kraljevstvo Velike Britanije i Sjeverne Irske).

Za razumijevanje suvremene teritorijalne organizacije Hrvatske važno je poznavati povijesne korijene iz kojih je ona i proistekla. Posebnu pažnju zaslužuje analiza slijeda promjena u suvremenoj teritorijalnoj organizaciji Hrvatske, podrazumijevajući tu šire razdoblje od polovine devetnaestog stoljeća, kada zapravo taj proces započinje. Potrebno je vrednovati i tradiciju, ako se ona povijesno afirmirala, realno održala i ugradila u obilježja regionalnog identiteta, a kroz to i u ukupnu regionalnu strukturiranost Hrvatske. /detaljnije: Žuljić, S., 3-27/

5. RAZVOJ PROSTORNE EKONOMIJE I TEORIJE LOKACIJE I TURIZAM

Prostor čini ograničeni resurs u kojem su smještena prirodna dobra, radom stvorene vrijednosti, ljudi i njihove raznolike aktivnosti. Politika namjene i korištenja tog ograničenog resursa temelji se na inventarizaciji i analizi prostornih sadržaja.

Inventarizacija obuhvaća:

- prirodne karakteristike i resurse smještene u regionalnom prostoru
- proizvodne karakteristike i radom stvorene vrijednosti.

Prirodni resursi mogu biti ograničavajući faktor razvoja zbog stvarne raspoloživosti, mogućnosti njihovog korištenja s obzirom na dostignuti nivo razvijenosti proizvodnih snaga i s aspekta prirodne ravnoteže i kvalitete uvjeta života. Prirodne karakteristike i resursnu osnovu moguće je sagledati kroz slijedeće elemente: /Bogunović, isto 426/

- količinu, kvalitetu i strukturu zemljišta;
- šume i sadržaje u šumama uključivo i specifične sadržaje;
- rudno i mineralno bogatstvo;
- vode s ekonomskog, ekološkog i interregionalnog aspekta;
- geografski položaj i mogućnosti njegove ekonomske valorizacije;
- klimatske prilike;
- ekološki aspekt prostora koji posebno obuhvaća stanje zemlje, vode, zraka i drugih prirodnih dobara od vitalnog značenja za život.

Ovako definirana resursna osnova od posebne je važnosti za turizam i turistički razvoj jednog područja. Nju je neophodno analizirati i valorizirati jer upravo ta valorizacija resursne osnove je temelj turističke regionalizacije i stvaranja diferenciranog turističkog proizvoda na osiguranom prostoru turističke regije, na kojem će se turistički proizvod diferencirati i regionalno specijalizirati te omogućiti stvaranje regionalnog identiteta.

Proizvodne karakteristike i radom stvorene vrijednosti se također moraju inventarizirati i podvrći detaljnoj analizi i grupiranjima koja se mogu iskazati kroz:

- proizvodne i uslužne kapacitete, njihovu strukturu po djelatnostima, granama i homogenim proizvodnjama te snimak tehnologija u upotrebi s utjecajem na okruženje.
- privrednu infrastrukturu s aspekta izgradnje objekata i proizvodnih potencijala za nove kapacitete i okupiranje prostora s posebnim naglaskom na energetske, prometne, vodoopskrbne i sl. sadržaje.
- neprivredne infrastrukture i objekte društvenog standarda, uključivo stambeno komunalne objekte, zaštićene prirodne sisteme, kulturne sadržaje, te sportske i rekreacijske objekte i sadržaje.

Karakteristike i radom stvorene vrijednosti turističke infra i suprastrukture traže temeljitu analizu te uz kadrovsku i demografsku komponentu objašnjavaju stanje osnovnih faktora na području turističke regije i ujedno čine osnovu politike upotrebe prostora i lokacijske politike, te uvjetuju stanje u prostoru s ekološkog aspekta.

6. OSNOVNE REGIONALNE STRUKTURE HRVATSKE I TURISTIČKA REGIONALIZACIJA

Problem regionalizacije Hrvatske ima svoju veoma dugu povijest, a promjene i korekcije teritorijalnog ustroja bile su veoma česte, no nažalost radilo se više o političkim a manje o ekonomskim kriterijima regionalizacije./vidi: Čavrak, V., 2002., str. 645/

Prostorna regionalizacija Hrvatske dijeli Hrvatsku na slijedeća područja: Jadransko turističko područje (a) Sjeverno Hrvatsko primorje /Istra, Kvarner/; Južno Hrvatsko primorje /Sjeverna Dalmacija, Srednja Dalmacija, Južna Dalmacija/; b) Gorsko turističko područje /Gorski kotar, Ogulinsko-plašćanska udolina, Lika/; c) Panonsko-Peripanonsko turističko područje /Središnja Hrvatska, Istočna Hrvatska/./Magaš, 1997., str. 1-2/

U zemljopisnom smislu Hrvatska obuhvaća južni dio Panonske nizine i najveći dio područja duž Jadranskog mora, između kojih se kao spona prostire uže planinsko područje Like i Gorskog kotara. Po prostornoj veličini najznačajnije dijelove Republike Hrvatske čine podunavsko-posavsko i jadransko područje, a manjim dijelom planinsko-dinarsko područje, što Republici daje panonsko – mediteransko obilježje.

- Panonsko područje obuhvaća Slavoniju koja zauzima 18,7% površine Republike a organizirana je u pet županija i to: Vukovarsko – srijemsku (26 općina), Osječko-baranjska (34 općine); Brodsko-posavska (24 općine); Požeško-slavonska (14 općina) i Virovitičko-podravska (16 općina). Istočno slavonske ravnice i plodno tlo uz bujnu vegetaciju i blage prijevode prerastaju u prostrana prigorja i masiv Papuka, Krndije i Dilja, koji obilježavaju rubne dijelove panonske nizine.
- Područje centralne Hrvatske obuhvaća 34% Republike i uključuje osam županija i grad Zagreb i to: Koprivničko-križevačku (18 općina); Bjelovarsko-bilogorsku (19 općina); Zagrebačku (21 općina) Krapinsko-zagorsku (29 općina) Sisačko-moslavačku (29 općina); Karlovačku (17 općina); varaždinsku (17 općina) Međimursku (18 općina); i grad Zagreb.
- Jadransko područje (Dalmacija, Primorje, Istra, Lika i Gorski kotar) prostire se na 47,3% ukupne površine republike, regionalno je organizirano u sedam županija i to: Istarska (36 općina); Primorsko-goranska (34 općine) Ličko-senjska (9 općina); Zadarsko-kninska (43 općine), Šibenska (9 općina); Splitsko-dalmatinska (73 općine) i Dubrovačko-neretvanska (17 općina). U jadranski pojas uključeni su Lika i Gorski kotar, koji su prirodne spona između panonskog i jadranskog područja. Bogatstvo ovog područja čine šume, vode i poljoprivredne površine dok područje obiluje vodom i prirodni ljepotama. Na području Like nalaze se dva nacionalna parka (Plitvice i Paklenica) i jedan park prirode (Velebit). /Bogunović, Sharma, 1995., 253/

U najvećem dijelu ovakve regionalne podjele u najvećem broju slučajeva dolazi do preklapanja političkih i turističkih granica što ima samo jednu prednost u

odnosu na puno veće nedostatke. Prednost takvog preklapanja leži u činjenici da se nove granice ne određuju jer one već postoje, a preklapanje turističkih i političkih granica olakšava rad, te su državne službe ustrojene za političke jedinice što olakšava njihovu usporedbu i u turističke svrhe. /Magaš, rukopis, 2003./

Najveći nedostatak takve podjele leže u činjenici da su mogući politički utjecaji i da se turistička mjesta i općine zatvaraju i ne vode računa o mogućem preklapanju u ponudi, što dovodi do toga da se zapravo tržište nedovoljno uzima u obzir i ne uvažava se osnovno marketinško pravilo da potrošač, gost, mora biti u središtu našega interesa. Mjesta i općine na taj način vode autarhičnu politiku i ne vode računa dovoljno o ponudi koja bi morala biti utemeljena na načelima tržišta, novih vrijednosti i novih proizvoda, komplementarnosti obale i njenog zaleđa, te o činjenici da na regionalnim razvojnim nivoima treba voditi računa o njenim subregijama u okviru kojih će dominirati destinacijski proizvod kao rezultat optimalne kombinacije različitih elemenata ponude bez obzira na administrativne granice.

ZAKLJUČAK

Prostorne različitosti kao ishodište regionalnog razvoja pokazuju kroz neophodan proces delokalizacije prostornih sadržaja, da regije ne obilježavaju čvrste granice, već da ta granična linija mora biti što mekša. Isto tako na tom principu, uz naglasak pune veće senzibilitnosti funkcioniraju turističke regije kao podsustavi regionalne ekonomike. To podrazumijeva neophodne i nužne interregionalne odnose i delokalizacijske procese, i svaku turističku regiju čine samo podsustavom Hrvatske kao turističke regije Mediterana odnosno Europe i ujedno podsustavom hrvatskog gospodarskog sustava. Turistička regionalna politika traži u sklopu ekonomske politike specifičan pristup, a što čini, prema teoriji sustava, samo podsustav hrvatske turističke politike, odnosno podsustav regionalne ekonomske politike.

Kod turističkih regija treba se prikloniti teoriji ravnotežnog rasta u slučajevima gdje turistički menadžment dobro razrađene koncepcije i strategije razvoja i jasno razrađene razvojne vizije i ciljeva. Isto tako se treba prikloniti teoriji velikog udara tamo gdje postoji razrađena i jasna vizija i neophodni razvojni dokumenti.

Proces tranzicije i restrukturiranja gospodarstva Hrvatske ima zadaću stvoriti dinamičan rast i razvoj. Razvoj u slabije gospodarski razvijenim područjima, traži da se stimulira otvaranje i razvoj malih i srednjih poduzeća u sferi proizvodnje i usluga a posebno koje imaju interregionalni karakter poput turizma. Da bi se to i realiziralo, neophodne su mjere ekonomske politike koje moraju stimulirati poduzetnike i pozitivno djelovati na razvoj tog procesa. Posebno je važno naglasiti da mala i srednja poduzeća zbog oštre tržišne konkurencije i više nego skromnih parcijalnih utjecaja na ukupne regionalne gospodarske odnose ne mogu uvjetovati, u slučaju bankrota, potrese u regionalnoj strukturi. /Bogunović, 1996., str. 371/. Svakako da će upravo prirodni, proizvodni i demografski činioci smješteni u regionalnoj prostornoj strukturi, najviše utjecati na mogućnost stvaranja regionalne ponude, a kada su u pitanju posebno prirodni i kulturno-povijesni resursi, tada bi turizam stvorio svoju regionalnu ponudu i najviše određivao regionalnu gospodarsku strukturu, a time i determinirao i definirao

turističku regionalizaciju. Danas nova koncepcija turističkog razvoja mora biti utemeljena na načelima tržišta i na načelima komplementarnosti obale i njenog zaleđa, ekološke ravnoteže, te na načelu razvoja regije, subregije kao funkcionalne cjeline. Najveći nedostatak poklapanja turističke i administrativne regije leži u činjenici da su mogući politički utjecaji i da se turistička mjesta i općine, kao i županije zatvaraju i ne vode računa o mogućem preklapanju u ponudi, što dovodi do toga da se zapravo tržište nedovoljno uzima u obzir i ne uvažava se osnovno marketinško pravilo da potrošač, gost, mora biti u središtu našega interesa.

LITERATURA

1. Baletić, Z., /2000/: Regionalna politika u uvjetima globalizacije, Uvjeti i izgledi ekonomskog razvoja Hrvatske početkom 21. stoljeća, Zbornik radova znanstvenog skupa održanog 25. svibnja 2000. u Zagrebu, HAZU, Zagreb
2. Bogunović, A., / 1996/: Restrukturiranje gospodarstva i regionalni razvoj, Ekonomija/Economics, br. 3/1996., Zagreb
3. Bogunović, A., Crkvenac, M., Sharma, S., /1991/: Osnove ekonomike narodne privrede, Narodne novine, Zagreb
4. Bogunović, A., Sharma, S., /1995/: Narodno gospodarstvo, Art studio Azinović, Zagreb
5. Čavrak, V., /2002/: Strategija i politika regionalnog razvoja Hrvatske, Ekonomija/Economics, broj 3, Rifin, Zagreb
6. Kubović, B., /1974/: Regionalna ekonomika, Informator, Zagreb
7. Magaš, D., /2003/: Management turističke organizacije i destinacije, Sveučilište u Rijeci, Fakultet za turistički i hotelski menadžment Opatija, Adamić, Rijeka.
8. Magaš, D., /1997/: Turistička destinacija, Sveučilište u Rijeci, Hotelijerski fakultet Opatija
9. Stipetić, V., Cicvarić, A., Grahovac, P., /1991/: Ekonomika narodnog gospodarstva, Foto Soft, Zagreb
10. Žuljić, S., /2001/: Regionalno i teritorijalno ustrojstvo Hrvatske u razdoblju između godina 1945-2000., Ekonomski pregled 52 (1-2) 3-28, Zagreb

Summary

SPATIAL DIVERSITIES AS STARTING POINTS IN REGIONAL DEVELOPMENT AND TOURISM REGIONALISATION

In this paper the author examines spatial diversities as starting points in regional development. Through the vital process of delocalising spatial content, regions are viewed without their fixed boundaries. Using this same principle, the author seeks to define tourist regions in the sense of subsystems of regional economics as an academic discipline, implying crucial interregional relations and the process of delocalisation. The tourist region is considered a subsystem of Croatia as a tourist region, as well as a subsystem of the Croatian economic system. Regional tourism policies as part of the framework of economic policies call for a unique approach. According to the systems theory, this refers to the subsystem of Croatian tourism policies and to the subsystem of regional economic policies. In dealing with tourist regions, the authors favours the theory of balanced growth in all cases lacking appropriately elaborated development concepts and strategies, and clearly defined development visions and objectives. The author also speaks in favour of the theory of forceful strike wherever there is a clearly developed vision together with the essential development documents.

Key words: regional economics, regionalisation, tourist region, tourist destination.